

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Q. H. N.**, zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j. OAM-334/ZA-ZA02-HA08-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 5. 2016, č. j. 75 Az 6/2015 - 25.

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, přicestoval do České republiky v roce 1988. Od té doby do současnosti navštívil Vietnam v roce 1999, v letech 2005-2007, a v roce 2014. Dne 1. 4. 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že tady má syna s českým občanstvím. Pobyt mu byl zrušen a chce tady zůstat se synem, aby mu mohl být nablízku. Žije v České republice už víc než 20 let a je tady jako doma. Může tady získat práci, ve Vietnamu by práci nenašel, nemá vzdělání. Kdyby byl nemocný, neměl by prostředky potřebné pro léčbu. V případě návratu do vlasti má obavu, že kvůli trestům, které mu byly uloženy v České republice, by byl podruhé potrestán i ve Vietnamu. Jeho syn žije s matkou a stěžovatel jej navštěvuje 1-2x měsíčně. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl, že nerozumí vietnamským zákonům a neví, jestli mezi Českou republikou a Vietnamem neexistuje nějaká úmluva, která by znamenala, že tresty v České republice by ovlivnily jeho život ve Vietnamu. Nezná nikoho, komu by se tato situace stala, tuto obavu má, ale neví, zda existuje takový zákon. V roce 2014, kdy naposledy navštívil Vietnam, neměl žádné potíže.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j. OAM-334/ZA-ZA02-HA08-2015, (dále „**napadené rozhodnutí**“), bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 4. 2015 tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), se neuděluje. Žalobcovu žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 30. 5. 2016, č. j. 75 Az 6/2015 – 25 (dále „napadený rozsudek“), zamítl.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku **kasací stížnost**. Stěžovatel v **kasací stížnosti** tvrdí, že napadený rozsudek je nezákonný, krajský soud se podle jeho názoru řádně nevypořádal se žalobními námitkami, dostatečně nepřihlédl k postavení stěžovatele, a možným dopadům do jeho života v případě, kdy by v souvislosti s neudělením mezinárodní ochrany byl nucen území České republiky opustit a vrátit se zpět do Vietnamu, kde nežije již 30 let, a nemá tam žádné zázemí. Stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu z důvodu neuspokojivých životních podmínek na území domovského státu, kdy státní režim je řízen autokratickou vládou, kdy v jednání s úřady mu bylo opakovaně bráněno domoci se svých práv.

V České republice má stěžovatel rodinné zázemí, když zde žije jeho syn a bývalá manželka, v případě nuceného návratu do Vietnamu by se neměl kam vrátit. Současně uvádí, že v případě návratu do Vietnamu bude uvězněn a opakovaně potrestán za činy, za něž byl již potrestán v České republice. Rovněž se obává toho, že v případě návratu do Vietnamu nebude moci užívat všech základních práv a svobod tak, jak jsou mu garantovány v České republice. Napadený rozsudek na uvedené důvody nereflektuje a je nepřezkoumatelný.

Stěžovatel poukázal na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, konkrétně na část věnující se problematice prokazování faktů. Podle stěžovatele je namístě ptát se, zda je v jeho možnostech prokázat své tvrzení o jeho pronásledování a další perzekuci po případném návratu. Správní orgán se v řízení o žádosti dostatečně nevypořádal se současným politickým, bezpečnostním a lidsko-právním stavem ve Vietnamu, když nepřihlédl k informacím ohledně situace ve Vietnamu, ze kterých mj. vyplývá, že dodržování lidských práv zůstává velmi špatné a vláda pokračuje v jejich porušování. Napadený rozsudek i napadené rozhodnutí je postiženo vadou nepřezkoumatelnosti, když se dostatečným způsobem nevypořádalo se skutkovým stavem a přezkoumatelně nevyvrátilo obavy stěžovatele.

Stěžovatel se domnívá, že žalovaný pochybil, když mu nepřiznal azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel má na území České republiky vytvořeno široké zázemí, má zde dospívajícího syna, který žije se svojí matkou. Neudělením azylu dojde k závažnému zásahu do práva na respektování soukromého života stěžovatele i jeho syna, kdy tato okolnost je oním případem zvláštního zřetele. Stěžovatel má za to, že v posuzované věci došlo k porušení zásad týkajících se mezí volnosti správního uvážení, neboť z odůvodnění není patrné, z jakých osobních poměrů žalovaný vycházel a z jakých konkrétních skutečností týkajících se situace ve Vietnamu žalovaný vycházel. Postup žalovaného a krajského soudu je nepřezkoumatelný. V daném případě je nutno posoudit právě skutečnost, že žalobci byl pravomocně zrušen trvalý pobyt na území, ačkoliv zde žije již 30 let, má zde rodinu a veškeré zázemí, a nemůže svou pobytovou situaci řešit jinak, nežli žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Na území

pokračování

nemůže již o pobyt žádat a jakýkoli pobyt mu nebude udělen s ohledem na absenci podmínky trestní zachovalosti.

Pokud se rozumí závažnou újmou ve smyslu zákona o azylu také situace, kdy vycestování cizince je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, lze mít za to, že vycestování stěžovatele brání smluvní závazek na ochraně práva na respektování jeho rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i práva dítěte ve smyslu Úmluvy o právech dítěte. Jsou proto dány i důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu, z důvodu práva stěžovatele podílet se na výchově svého syna, jakož i s ohledem na práva a zájmy samotného syna stěžovatele.

Žalovaný se dostatečně nevypořádal s obavami stěžovatele, že po návratu do Vietnamu bude za trestné činy spáchané v České republice uvězněn a potrestán. Žalovaný sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na to, že je známo, že ve Vietnamu je dodržována obecná zásada „ne bis in idem“, avšak toto tvrzení žalovaný ničím nepodložil a dokonce rozporně uvedl, že tato zásada není ukotvena do vietnamského trestního zákona. Stěžovatel byl v České republice odsouzen za drogovou trestnou činnost, kdy ve Vietnamu je u této trestné činnosti stále aktuálně uplatňován i trest smrti, proto je obava stěžovatele důvodná, a zdůvodnění žalovaného nedostatečné, neurčité, a nepřezkoumatelné. Lze konstatovat, že v této otázce nebyl zjištěn skutkový stav věci dostatečným způsobem. Stěžovatel proto navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve **vyjádření** ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost je nepřijatelná, protože svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Žalovaný zastává názor, že rozhodnutím soudu ani správního orgánu nedošlo k zásadnímu pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Stěžovatel v kasační stížnosti opětovně uvádí pouze důvody již namítané a vyvrácené. Žalovaný dospěl k závěru, že jediným skutečným motivem stěžovatele jsou ekonomické důvody pro legalizaci jeho pobytu. Námitku týkající se míry a úplnosti zjištění skutečností rozhodných v meritě věci odmítá žalovaný jako účelovou argumentaci, vykazující znaky paušálního vyčtu zákonem stanovených důvodů bez identifikace skutkových a dějových podstat ve vazbě na konkrétní situaci žalobce. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za důvodné, kvalifikované, řádně a úplně prokázané a správním spisem doložené. Stěžovatel může jen stěží úspěšně namítat vady učiněné před správním orgánem, aniž by sám upřesnil, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí správního orgánu v odůvodnění chybí, v čem konkrétním pochybení spatřuje. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný uvádí, že stěžovatel žádné skutečnosti svědčící pro nepřezkoumatelnost neuvedl. Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl, pokud ji neodmítne pro nepřijatelnost.

Protože Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je podána včas a je proti napadenému rozsudku přípustná, zabýval se otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

K tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz zejm. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně (rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu); 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon (to znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně); 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, neuvedl žádné argumenty. Nejvyšší správní soud se proto toliko v obecné rovině zabýval důvody přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 a žádná pochybení v tomto směru v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **je nepřijatelná**.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že kasační stížnost je obsahově téměř shodná jako žaloba. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že v případě návratu do Vietnamu bude uvězněn a opakovaně potrestán za činy, za něž byl již potrestán v České republice. Napadený rozsudek a napadené rozhodnutí jsou podle jeho názoru nepřezkoumatelné, přičemž žalovaný nezjistil skutkový stav věci dostatečným způsobem.

Nejvyšší správní soud se s ohledem na tvrzení nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí zabýval tím, jak se žalovaný a krajský soud vypořádal s tvrzením stěžovatele, že bude po návratu opakovaně potrestán za činy, za něž byl potrestán v České republice. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se

pokračování

zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že stěžovatelem prezentována obava z opětovného uvěznění po návratu do vlasti je irelevantní, neboť správnímu orgánu je známo, že ve Vietnamu je dodržována obecná právní zásada „ne bis in idem“. Je v praxi uplatňována, i když není přímo zapracována ve vietnamském trestním zákoně. Může nicméně vyplývat z bilaterálních či mezinárodních dohod, na které trestní zákon obecně poukazuje. Dle dostupných informací údajně není znám případ, který by dodržování této zásady vyvracel. Žalovaný dále konstatoval, že státní orgány nejevily o osobu stěžovatele zájem před jeho odjezdem z vlasti, a vzhledem k tomu, že nebyl aktivní v kritice vietnamského režimu, žalovaný nemá důvod se domnívat, že by se o jeho osobu zajímaly po jeho návratu do vlasti. Toto tvrzení je podpořeno opakovaným beztrestným návratem do vlasti v letech 1999, 2005 a 2014. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že žalobce neprokázal, že by byla důvodná jeho obava z dvojího trestání vietnamskými orgány za trestné činy, jichž se dopustil v České republice, neboť v daném případě neexistují žádné indicie, jež by nasvědčovaly, že by k tomu následku mohlo dojít. O tom svědčí i fakt, že v průběhu svého pobytu v České republice třikrát navštívil Vietnam, aniž by se setkal s jakoukoliv formou perzekuce.

Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že není povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď, nemá-li možnost takové jiné věrohodné důkazní prostředky získat. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Nicméně břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochraně však stíhá primárně žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63).

V usnesení ze dne ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013 - 27, Nejvyšší správní soud posuzoval případ stěžovatele z Vietnamské socialistické republiky, který byl v České republice odsouzen k jedenáctiletému trestu odnětí svobody a k trestu vyhoštění na dobu neurčitou za trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů. V tomto usnesení konstatoval, že „*obavy vyjádřené žadatelem o mezinárodní ochranu často není možno objektivně jednoznačně prokázat či vyvrátit, ale pokud mají být uznány za relevantní, musí být podpořeny tvrzením či odkazy prokazujícími alespoň určitou míru pravděpodobnosti výskytu situace, které se žadatel obává. (...) Pokud v průběhu správního ani soudního řízení stěžovatel neuvedl kromě svých obav okolnosti svědčící o možnosti jeho*

opětovného potrestání, neodkázal například na existenci případu, kdy by byl ve Vietnamu odsouzen pachatel trestného činu spáchaného a odsouzeného v zahraničí, kde již vykonal i uložený trest, nelze tuto obavu považovat za existující či pravděpodobnou hrozbu újmy relevantní ve smyslu zákona o azylu.“

V nyní posuzovaném případě stěžovatel taktéž netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by měly svědčit o tom, že by mohl být ve Vietnamu opětovně potrestán za činy, u nichž již vykonal trest uložený v České republice, a výše citované závěry lze vztáhnout i na posuzovaný případ. Stěžovatel má v evidenci rejstříku trestů tři záznamy, v roce 2007 byl odsouzen k odnětí svobody nepodmíněně na 21 měsíců a 23 dní za nedovolenou výrobu a držení omamných a psychotropních látek a jedů. V roce 2009 byl odsouzen k peněžitému trestu za maření výkonu úředního rozhodnutí (řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění), přičemž stěžovatel vykonal náhradní trest odnětí svobody nepodmíněně v délce 4 měsíců. Následně v roce 2013 byl odsouzen za maření výkonu úředního rozhodnutí k peněžitému trestu. Stěžovatel tak vykonal tresty, ke kterým byl odsouzen a poté navštívil Vietnam v období od 18. 2. 2014 do 6. 5. 2014, kdy podle vlastního tvrzení neměl v zemi původu žádné problémy. Tyto skutečnosti podporují závěry žalovaného a krajského soudu, kteří se s námitkou vypořádali přezkoumatelným způsobem v souladu s judikaturou, přičemž jejich závěry odpovídají i zjištěným skutkovým okolnostem.

K námitce neudělení humanitárního azylu Nejvyšší správní soud uvádí následující. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkouvává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).

Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*

Z rozhodnutí žalovaného přitom vyplývá, že se při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu zabýval sociální a ekonomickou situací žadatele a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu,

pokračování

jehož udělení se stěžovatel v řízení před žalovaným ani nijak výslovně nedomáhal. Osobní poměry stěžovatele, z nichž žalovaný vycházel (mimo jiné to, že v ČR žije víc než 20 let, ve Vietnamu by měl potíže s nalezením zaměstnání, zdravotní stav je dobrý, v České republice má syna), jsou součástí rekapitulace skutkového stavu v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí není zatíženo nepřezkoumatelností. V kasační stížnosti stěžovatel pouze opakuje argumentaci uvedenou již v žalobě a krajský soud tyto námitky přezkoumatelně vypořádal na s. 7 napadeného rozsudku. Krajský soud vytkl žalovanému relativní stručnost, na druhou stranu byl podle krajského soudu závěr žalovaného podložen zjištěnými skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu. Žalovaný se tedy otázkou humanitárního azylu zabýval, přičemž Nejvyšší správní soud v jeho postupu neshledal zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele, přičemž ani rozsudek krajského soudu nebyl zatížen vadou nepřezkoumatelnosti.

Námítka neposouzení možnosti doplňkové ochrany ve vztahu k závažné újmě spočívající ve skutečnosti, že vycestování by bylo v rozporu s právem na respektování rodinného soukromého života je totožného znění jako žalobní námitka. Stěžovatel navíc pouze uvádí, že napadený rozsudek i napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se dostatečně nevypořádalo se skutkovým stavem. Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud se s touto námitkou na s. 8 podrobně vypořádal a proto z důvodu shody žalobní a kasační námitky v dalším odkazuje na toto odůvodnění krajského soudu, zejména na skutkové okolnosti případu, kdy ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel je rozveden, jeho syn žije s manželkou a stěžovatel se s ním vídá 1-2 x do měsíce. Krajský soud také přílehavě poukázal na to, že dítě stěžovatele je již od roku 2011 zletilé. Nejvyšší správní soud se také ztotožňuje se závěry krajského soudu, že mezinárodní ochrana neslouží k řešení legalizace pobytu v situaci, kdy jsou vyčerpány všechny možnosti pobytových oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců. Potřeba další legalizace pobytu žadatele o mezinárodní ochranu není zákonným důvodem pro udělení azylu (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 - 43 nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69). Judikatura Nejvyššího správního soudu připustila s odkazem na § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, že zásah do rodinného života cizince může představovat důvod pro naplnění podmínek k udělení doplňkové ochrany (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 – 92, a ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27), avšak zároveň z nich plyne, že tomu tak může být jen za velmi výjimečných okolností. Takové okolnosti však v příběhu stěžovatele seznat nelze. Napadené rozhodnutí i napadený rozsudek jsou v tomto ohledu přezkoumatelné.

Judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud nedopustil ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročež kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu